перець

ЦІНА 1 КРБ.

№ 7. КИЇВ, КВІТЕНЬ 1947 р. РІК ВИДАННЯ VI

Малюнок В. Гливенка

НЕ ТА КОМПАНІЯ

— Заходьте до нашої компанії, Кіндрате.

— Ваша компанія мені не з руки, в мене посівна кампанія.

АМЕРИКАНКА

Малюнок К. Заруби

Фарбування у наймодніші демократичні кольори. Моментальне перелицювання. Постійним замовцям—довготерміновий кредит.

Наш лист на ваш лист

До нас звернулись товариші з Міністерства освіти.

— Допоможіть розв'язати питання про колодки. Для дитячих технічних станцій України потрібно виготовити 500 комплектів колодок столярного інструменту, і от куди не пишемо, скільки не б'ємось, а колодок ніхто не хоче робити.

— Та це ж простіше пареної ріпи! В республіці, де випускають найскладніші машини, найточніші прилади, та не знайдеться підприємства, яке б настругало 500 комплектів колодок?!

Перша-ліпша деревообробна артіль...

Але наш оптимізм був розвіяний, мов з білих яблунь дим, багатотиражним комплектом документів, що появився у нас на столі.

ДОКУМЕНТ № 1,

який завдав першого удару по нашому оптимізму.

Заместителю Министра просвещения УССР
тов. ФИЛИППОВУ А. М.

На Ваше письмо за № 204 от 10.II с. г. республиканское управление трудовых резервов УССР сообщает, что ваш заказ на изготовление 500 комплектов деревянных колодок для столярного инструмента принять мы не можем, т. к. весь инструмент, изготовленный учащимися ремесленных училищ в процессе производственного обучения по программам, утвержденным Министерством трудовых резервов СССР, идет на оснащение собственных мастерских училищ.

Начальник республиканского управления трудовых резервов УССР ГОРЕНКОВ.

ДОКУМЕНТ № 2,

який завдав другого удару по нашому оптимізму.

Міністерству освіти УРСР

Підприємства Міністерства лісової промисловості УРСР виробляють тільки пиломатеріали.

По питанню виготовлення колодок для столярного інструменту вам слід звернутись у Міністерство мебльової промисловості і столярних виробів УРСР.

Міністр лісової промисловості УРСР Ф. САМУЙЛЕНКО.

ДОКУМЕНТ № 3,

який завдав зовсім несподіваного удару по нашому оптимізму.

Зам. министра просвещения УССР

На В/№ 409 от 5 марта 1947 г.

Министерство мебельной промышленности и столярных изделий УССР принять Ваш заказ на изготовление 500 комплектов колодок столярного инструмента не может.

Предприятия н/системы колодок не изготовляют. Производством колодок столярных инструментов занимаются артели системы промкооперации.

Зам. Министра мебельной промышленности и столярных изделий
В. ЗУБКО.

ДОКУМЕНТ № 4,

який розвіяв наш оптимізм у пух і прах.

Заступнику міністра освіти УРСР

На В/№ 414 від 5 березня 1947 р.

Повідомляю, що в системі Укоопромради деревообробних підприємств нема.

Деревообробна промисловість виділена в самостійну одиницю «Укрлісопромспілка» (м. Київ, Червоноармійська, 51), куди Вам належить звернутись з розміщенням замовлення на колодки для столярного інструменту.

Начальник металоуправління Укоопромради ДЕРКАЧ.

ДОКУМЕНТ № 5,

який ударив нас, наче колодкою по голові.

Міністру освіти УРСР

На № 412 від 5. III 1947 року.

Система Укоопромлісоспілки не може прийняти замовлення на виготовлення 500 комплектів колодок столярного інструменту, так як колодки столярного інструменту на виробництвах не випускаються.

Заст. Голови Оргбюро Укоопромлісоспілки РОЖОК.

ДОКУМЕНТ № 6,

який приголомшив нас остаточно.

Заступникові міністра освіти УРСР

У відповідь на Ваш лист за № 413 по питанню виготовлення колодок для дитячих технічних станцій системи Міністерства освіти повідомляємо, що замовлення ми не в змозі прийняти, так як згадані вироби підприємствами нашої системи не виробляються.

Голова Президії Укоопінради С. НІКОЛАЄВ.

ДОКУМЕНТ № 7,

який рішуче переконав нас у тому, що питання про 500 комплектів колодок не просте питання, а проблема.

Заместителю Министра Министерства Просвещения УССР
тов. ФИЛИППОВУ.

По указанию Министра местной промышленности УССР сообщаем, что колодки столярного инструмента д/детских технических станций может изготовить Министерство мебельной промышленности или Укооппромлессоюз.

Нач. Производственного отдела ММП УССР ЕФРЕМОВ.

Одним словом є «наш лист на ваш лист», а за колодками хоч бери та їдь в Архангельськ.

ДОКУМЕНТ № 8...

Його ще нема, але появи такого документа з нетерпінням чекають юні техніки України. Вірніше, це має бути не документ, а момент, коли хтось з керівних товаришів, що підписали вищенаведені документи, в порядку батьківської турботи завітає, скажімо, на зліт юних техніків, урочисто зійде на трибуну і схвильованим голосом промовить:

— Діти — квіти нашого життя! Для вас, мої маленькі друзі, для вашого виховання я готовий...

І в цю мить розчуленому промовцеві промовлять сотні тоненьких дитячих голосів:

— Дядю, не говоріть так красиво! Від ваших слів не тільки квіти, — вуха в'януть!

Хочеться думати, що така репліка вдарить не гірше дерев'яної колодки.

М. ФЕДЬКО

□

Іноземний гумор

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА

Фред. — Я маю дві можливості: або я одружуся з бідною дівчиною, яку я люблю, або одружуся з багатою вдовицею, якої не люблю. Що ти мені порадиш, Чарлі?

Чарлі. — Кохання — це щастя всього життя! Воно приходить не з багатством — навіщо тобі повний гаманець грошей, якщо жінка...

Фред. — Досить! Одружуюсь з бідною дівчиною, яку я люблю.

Чарлі. — Дуже добре. Дай мені адресу тієї вдовиці.

ХОРОШИЙ СОН

Чоловік. — Ах, що я уві сні бачив! Снилось мені, що я виграв мільйон доларів!

Жінка. — Яка шкода, що ти прокинувся! Коли б ти не встав, ти б залишився мільйонером.

Соломія

Всі на ниві ми були:
Той оре, той сіє...
— Чом ви в поле не пішли,
Тітко Соломіє?

— От повірте, от, їй-богу,
Дуже крутить ліву ногу!

Слід би справку — що у вас.
Ви ж міцні та гарні!..
Соломія одяглась,
Гайда до лікарні.

— Прошу,—каже, — допомогу:
Справку дать на ліву ногу.

Лікар довго — знов і знов —
Обдивлявся строго.
— Ні, — говорить,—не знайшов
Я у вас нічого.

Вийшла тітка на дорогу.
«Не дають... на ліву ногу!»

Розгадав, мабуть, секрет.
Не вдалась затія!
...Повертає в кабінет
Ще раз Соломія.

— Я й забула. От, їй-богу,
В мене ж крутить... праву ногу!

Здивувався лікар сам.
Взявся оглядати.
— Зараз,— каже,— можу вам
Десять справок дати...

Що завжди подібні болі
Заживають лиш на полі.

Степан ОЛІЙНИК

perec-ua.
perec-ua.

Дружній шарж О. Сидоренка

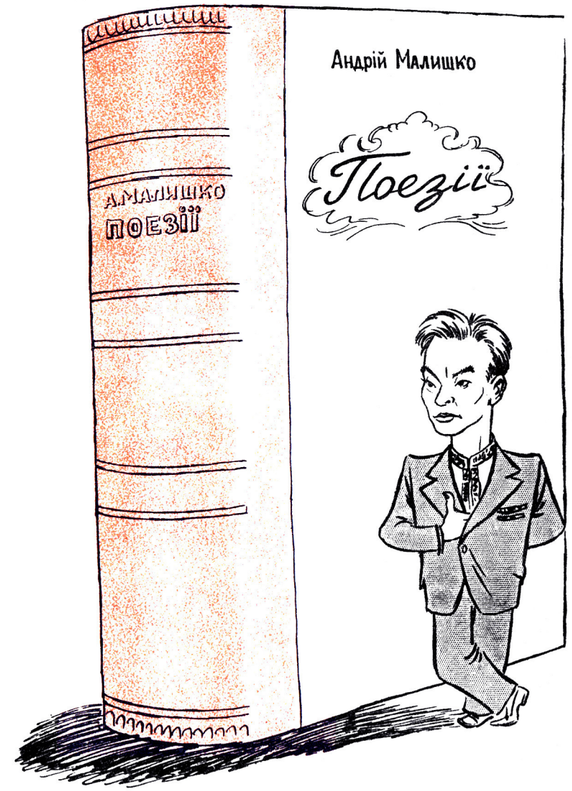

Книжка-Малишка.

ВЕСНА ПРИЙШЛА...

Малюнок К. Агніта

— Що це ви — другу раму виставляєте?
— Та треба! Весна ж уже, а по-друге—ТЕЦ ніби починає працювати.

Торжество справедливості

В кабінеті директора перед широким столом стояв референт Широкоштан.

— Так ось, — рокотів басом директор, — кінчається квартал, а борг за нашу продукцію артіль «Яйцептах» не повертає. Треба покінчити з цим раз і назавжди. Вирішив я доручити цю справу вам. Візьміть відрядження— і сьогодні ж на поїзд. Сподіваюсь, ви повернете справу...

На ранок другого дня референт Широкоштан був уже в місті Х., де містилась артіль «Яйцептах». Опівдні він відправив першу телеграму: «Приступив до справи кореспонденцію шліть готель Інтурист Широкоштану».

На п'ятий день директору вручили другу телеграму Широкоштана: «Яйцептасі тяганина натискую всі педалі».

Минуло 14 днів, і від Широкоштана прибула така депеша: «Справи на мазі вишліть тисячу».

Тисячу вислали. Ще через чотири дні надійшла остання телеграма: «Все порядку виїжджаю Широкоштан».

...Директор радісно вітав референта з перемогою.

— Дякую. Не сумнівався у ваших здібностях!

Потім він ствердив авансовий звіт Широкоштана на суму 2.378 крб.

Директор був у прекрасному настрої. Справедливість восторжествувала.

Того ж дня бухгалтерія списала борг «Яйцептаха» — 439 крб. 23 копійки.

Б. ГРЕК

Чи знаєте Ви?

...що голова Мало-Клітенського споживчого товариства (Базалійський район, Кам'янець-Подільської області) Миколюк сам себе призначив і заготувачем, і конюхом цього товариства. А оскільки три ставки йому було мало, — улаштувався ще й на посаду постачальника в буфеті для інвалідів.

„САМ П'Ю, САМ ГУЛЯЮ..."

Народний слідчий Красилівського району, на Кам'янеччині, Проданюк любив нишпорити по колгоспних фермах і коморах. Не з метою розслідування фактів розбазарювання колгоспного добра, а навпаки — з метою й собі прихопити дещо. Там, дивись, порося візьме, а там — кілограмів 20 з гаком різних продуктів.

Районна газета «Сталінським шляхом» у статті «У всьому бути чесним» нещадно розпушила порушників Статуту сільськогосподарської артілі.

Колгоспники з задоволенням зустріли виступ газети й стали чекати, що ж далі буде. І дочекалися.

Нєвдовзі газета надрукувала статтю «Розкрадачі колгоспної власності покарані». Там згадувалися прізвища. Але Проданюкове стояло чомусь не в переліку покараних, а... під статейкою.

— Що це — помилка? — здивувалися колгоспники.

— Ні, — відповів редактор т. Матюк. — Ніякої помилки. Проданюк і справді автор статті.

— То як же це воно — сам тягне, сам розслідує, сам про це в газету пише?!

Редактор нічого не відповів на це резонне запитання.

ГЕТЕ МАВ РАЦІЮ

В № 59 газети «Роздільнянський колгоспник» (Одещина) надруковано «Міжнародний огляд». Автор огляду тво редактора І. Анісімов. Без зайвих коментарів поспішаємо навести тут найяскравіші витяги з цього шедевру публіцистичної думки:

«Мало того, що ця війна була небувалою... Після її закінчення в світі лишилося лише 2 капіталістичних країни (?!) замість 6 (?!), що були до війни... І справді, стара Європа канула в вічність — безповоротно загинули країни царів, королів (?!) — світ (?!) перекроєний на демократичний лад.

Найслабшою з війни вийшла Англія... яка винна міліарди доларів США, колоніальним (?!) і іншим (яким? — **Ред.**) країнам...

США має зараз вдвічі більший флот, ніж колишня (?!) морська держава — Великобританія.

...Американські війська зараз знаходяться і в Єгипті (!).

...В свій час відомий (!) Гете писав: кожна нація вправі мати своїх дурнів. Дурнів має і США (!)...

Англійські війська зараз знаходяться в Єгипті. Палестині, в Базрі (?!), Іраку.

Зараз нас цікавить (?!) питання чи дійсно світові загрожує нова війна.

Шантаж, що його піднімають (?!) реакційні кола для того, щоб ми пішли з Європи, ущільнити наші інтереси — нас не злякає. Ми не повинні забувати, що в світі ще існує капіталізм».

Очевидно, «відомий Гете» мав рацію...

Весняне

Так, значить, весна...
Оремо, волочимо, сіємо.
Сніжку було, як знаєте, скрізь доволі.
Як кажуть, — хоч і не скрізь про це дуже кажуть, — а таки чималенько сніжку того взяли та й затримали на ланах.
Виходить, що як добре посіємо та добре доглядатимемо, то воно таки й уродить.
Уродить хліб, уродять всілякі технічні культури.

* * *

І от уявіть собі, саме в жнива, коли якраз і жнеться й молотиться, сидить голова колгоспу біля молотарки, а сонце припікає, — сидить він та й каже:
— Ох, і яблучка б оце іззілося!—Та до дівчинки, що на стерні гуси пасе:
— Збігай, Орисю, до діда в садок, хай там із кошик яблук до молотарки принесе! Полаcуємся, бо сьогодні таки добре працюємо!
А Орися:
— Та нема ж у садку ані яблучка, ані грушечки!
— Як нема?
— Та нема, бо ще з весни гусінь геть чисто все листя об'їла!
— А хто дозволив?!
— А я хіба знаю? — знизала плечима Орися та й побігла завертати гуси...
— Та невже ж ми про садок забули?! — дивувався голова.
— Виходить, забули! — піддав бригадир і собі здивувався.
— Ото заморочилися...

* * *

І от уявіть собі таке... Це вже в другому колгоспі.
Обмолотилися, першу заповідь виконали, буряки викопали, та й зібралися, значить, почаювати...
Ну, хазяйка припрошує:
— Пийте чайок та й не шкодуйте цукру! Цукру, хвалити долю, заробили!
— А мені якби з медом! — каже голова.
— А де ж того меду взяти? — каже хазяйка.
— Як де? На пасіці!
— А де ж та пасіка?
— Як де? У садку!
— Та нема там ніякої пасіки! Підкормки ж не дали, вуликів не відремонтували! Де ж тепер той мед?
— Та невже ж ми про пасіку забули?! — здивувався голова.
— Виходить, забули! — кивнула головою хазяйка. — Пийте з цукром!
— Ото заморочилися...

* * *

А в третьому колгоспі уявіть собі таке.
Покликав голова до себе восени завптахофермою та й каже:
— Скільки там у нас курчат вилупилось і скільки їх у нас виходилось?
— Яких курчат? — здивувався завптахофермою.
— Як яких курчат? Що ти не знаєш, які курчата? У пір'ї которі!
— Так ми ж квочок не підсипали!
— Як не підсипали?! — здивувався голова.
— Так не було де підсипати! Ну, котора там у бур'яні сама вилупила, то бігає там з десяток!
— А інкубатор?
— А на інкубаторі баба Христя спить!
— І нічого не вилупилось?
— Та що ви говорите?! Як же ж воно могло вилупитись, коли на інкубаторі баба спить!
— А ти ж куди дививсь?
— Так ви ж мене на вгород перекинули!
— Ото заморочилися...

* * *

А воно ж і гуси...
А воно ж і качки...
А воно ж і риба...
Не забудьте, товариші!

Остап ВИШНЯ

Конфлікт на річці Осиці

Ми одержали повідомлення про прикордонний конфлікт на річці Осиці.

Авторитетні спостерігачі, посилаючись на офіційних осіб, вважають, що цей конфлікт має затяжний характер. Дипломатичні переговори про врегулювання конфлікту перервані. Обидві сторони так і не дійшли до згоди.

З вірогідних джерел нам стали відомі подробиці цього конфлікту. Мілководна річка Осика служить природним кордоном між Мар'їнським і Петрівським районами Сталінської області. В прикордонному селищі Олександрівці живуть тисячі робітників, що працюють на Прудівській групі шахт тресту «Сталінвугілля», розташованих на прикордонній території Петрівського району. Містка через річку Осику немає. Щодня робітники, за браком підручних засобів, форсують річку, хто як може.

Шахтоуправління звернулося з нотою до голови селищної ради Халінбаджаха, в якій запропонувало збудувати місток через Осику. Голова ноту відхилив на тій підставі, що робітники ходять працювати на територію чужого району. Коли шахтоуправлінню треба, хай воно будує місток. Селищній раді місток цей ні до чого.

В другій ноті шахтоуправління визнало доводи Халінбаджаха непереконливими і нагадало, що будівництво містка є прямий обов'язок селищної ради.

Халінбаджах, вбачаючи в ноті шахтоуправління пряме втручання у внутрішні справи селищної ради, став на захист своїх суверенних прав. Ці погляди він виклав у ноті-відповіді.

Шахтоуправління, наполягаючи на своїй точці зору, попередило Халінбаджаха, що місток може спричинитись до падіння вуглевидобутку на Прудівській групі шахт.

Голова селищної ради, обстоюючи свій погляд на місток, ще раз зажадав од шахтоуправління припинити втручання у внутрішні справи Олександрівки.

Всі коментатори цього затяжного прикордонного конфлікту сходяться на думці, що відсутність містка може і справді серйозно вплинути на становище Прудівської групи шахт. Перспективи ж на відновлення дипломатичних переговорів досить невтішні.

Прикордонний конфлікт на річці Осиці триває.

С. ТАР

КАСИРКА ВДОМА

Малюнок Л. Каплана

— Ти забуваєш, чоловіче, що я не в магазині. Тут я дам здачі!

СТАНЦІЯ ПРИЗНАЧЕННЯ

Малюнок К. Заруби

— До якої станції їдете?
— До машинно-тракторної, на посаду агронома.

І це називається друг...

Коли я чую слово друг, у мене таке почуття, ніби хто мене вколов. Нема на світі дружби, не вірте словникам і енциклопедіям!

Був у мене друг Василь Степанович Голубенко. Можна сказати — друг дитинства, за одною партою сиділи, разом у чужі садки за яблуками лазили, з одної миски їли. Я для нього готовий був на все.

А що ж він?

У ту п'ятницю — збори. Ну, збори, як збори, з критикою, звичайно — не без того. Хто ж проти критики — будь ласка. Я і сам як критикну, то очі на лоб полізуть! Закінчив доповідь — з цифрами, з цитатами, — на доповіді я старий майстер. Першим просить слова Голубенко. Ну, думаю, зараз Вася підтримає, як не є — старий друг. Але, що я чую? Голубенко розцінює мою доповідь, як намагання замилити очі учасникам зборів. Називає лежачим каменем, під який вода не тече. Вимагає окремим пунктом записати в резолюцію, що я не справився, більше того—що я провалюю роботу.

І це називається друг?

Або взяти, к приміру, Кирила Андрійовича. Користуючись старою термінологією, і про нього можна сказати—друг. На одних з ним курсах учились, одні книжки читали, один у одного лекції переписували, в одній кімнаті жили. Доля занесла мене в мою установу, а його—в міністерство. Я—начальник установи, а він — інспектор міністерства. І так приємно було знати, що десь тут, поруч, на сусідній вулиці, в міністерстві — своя людина, друг. Це ж він рекомендував мене на посаду. І що ж ви думаєте? Потрапляє протокол цих злополучних зборів до його рук. Ну, думаю, він розбереться, виручить. Старі ж друзі!

За кілька днів Кирило Андрійович сам приїхав в мою установу і давай копатись, давай чіплятись. Ледве не віддав до суду.

— Мало, — каже, — тобі суворої догани. Шкодую, що рекомендував тебе. Шкодую і соромлюсь. Не поправиш справ — ремствуй на себе.

Ну, що скажете? І це по-вашому друг?

А от маєте факт останніх днів.

Позавчора заходжу я до адміністратора нашого театру — Семена Семеновича. Не я його — він мене завжди другом називає, на «ти» зі мною перейшов. Ну, друг так друг, будь ласка, не заперечую. Так от, заходжу я до нього і кажу: як би там парочку квитків на нову прем'єру.

— О, з великою радістю! — каже. — Дуже буду радий...

До мене, кажу, якраз сестра з чоловіком приїхала, і я вирішив зробити культвилазку. Так що, чи не можна квиточків з п'ять...

— Будь ласка, будь ласка, — каже мені любʼязний Семен Семенович. — Ось маєш записку до каси зліва. Там ще на сьогодні залишились квитки. Іди, поспішай. Хороша п'єса. І місця якраз хороші будуть...

Пішов я до каси, подаю записку. Дають мені п'ять квитків і так коротко і виразно промовляють:

— Вісімдесят... З вас вісімдесят карбованців.

Я до Семена Семеновича:

— Що ж ти, — кажу, — друг! За готівку? Вісімдесят карбованців?

— А як же, — відповідає мені Семен Семенович.—По Шапошникову й Вальцову—п'ять по шістнадцять маєш вісімдесят.

— Так підрахувати і я вмію. Але ти ж, кажу, друг!

— Так, може, за тебе з моєї кишені заплатить?.. Театр державний. Хочеш в театр — плати!..

Ну, що ви скажете? І це по-вашому друг?

Та на що вже більше. Сьогодні викликають мене у відділ кадрів, посилають на нову роботу. Все йде як слід. Заповнив я анкету, біографію написав. Все, як-то кажуть, на мазі. Але тут, раптом, з'являється один з моїх кращих друзів, з яким я всю війну пройшов і кожен його новий орден, як свою перемогу відзначав.

— Куди їдеш, друже, куди тебе посилають? — питає він.

— Та от сватають у сільськогосподарський технікум, на директора.

— Що? Тебе? — дивується друг.

— Мене, — кажу. — Приїжджай влітку на черешні та полуниці!

— Та ні, ти жартуєш! Який же з тебе директор сільськогосподарського технікуму? Ти ж ячменю від жита не відрізняєш, ти ж не знаєш, як двом курям їсти дати. Ні, брате, тобі не можна, провалиш роботу!

І що ви думаєте? Напакостив. Не послали мене в технікум.

І це, по-вашому, називається друг?

М. ТАЛАЛАЄВСЬКИЙ

Віталій ЯРОШ

Літературна вечірка

Недописавши півсторінки,
Пішов письменник на прем'еру,
Лишивши на столі машинку,
Портфеля, олівці і пера.

І от, в порожнім кабінеті,
Де тиша по кутках заснула,
Почувся дивний цокіт, шепіт,
Зашелестіло щось, зітхнуло.

Тихенько клацнула машинка
Замком регістру. І сказала:
— Сьогодні двадцять дві сторінки
Йому за день я натріщала.

А що — так до пуття й не скажеш...
Такий сумбур у нього в мислях,
Що в мене ниє кожен клавіш,
Болять суглоби у регістрах...

— Та вам нічого, ви машина, —
Тут хором олівці озвались, —
Із вас ночами безупинно,
Як з нас, ніколи не знущались.

Коли надійдуть творчі муки
(А музи все нема й немає!),
Тоді з досади та з розпуки
Усіх нас за ніч покусає.

Гризе-гризе та щось не дуже
Розумне пише на папері.
— Яке там «пише»! Просто струже! —
Заговорили разом пера.

— За час, що служимо йому ось,
Ще не було тії хвилинки,
Щоб він до путнього додумавсь
Бодай на чверть, на півсторінки...

— А я, — сказала самописка, —
Ходила з ним на творчий вечір.
Він прочитав якісь «Записки»,
А потім водевіль і скетчі.

У залі там таке зчинилось —
Все зашуміло, засвистіло...
У мене з сорому чорнило
В резервуарі закипіло!

— Що ваші муки і скорбота! —
Обурився портфель солідний, —
От в мене каторжна робота,
Не знаю, де й подітись, бідний!

Так червоніє моя шкура,
Що сам собі я смерті прошу,
Коли оту його халтуру
Я по редакціях розношу!!..

—І там друкують?!. Це ж жахливо!...
— Не знаю, може де й проскочить...
— Навряд таким нікчемним чтивом
Хтось стане голову морочить...

...Ще довго в тихім кабінеті
(Прем'єра, мабуть, затяглася)
Лунав цей незвичайний шепіт
І ця дискусія велася...

Коротка рецензія

Письменникові Н.

Відклавши набік безліч справ,
Я вашу книжку прочитав.
А, прочитавши,
Так подумав:

На ваші вправи поетичні
Потрібні норми юридичні
(У карнім кодексі стаття
Чи хоч параграф невеличкий).

Тоді б, не гаючи й хвилини,
За те, що вбив я три години
(На чтиво змарнувавши час),
У суд подав би я на вас.

Який сава — така й слава

Наші читачі вже, мабуть, познайомилися з «Виставкою ширнетреба», відкритою в шостому номері «Перця». За браком місця ми не мали ніякої фізичної змоги показати в одному номері в усій широті цю оригінальну продукцію і її найвидатніших творців. Не потрапив на виставку й Ісак Григорович Айзенберг — голова київської артілі «Ремтрикотаж». Ми вміщуємо його портрет на найпочеснішому місці, в першій рамці зліва. Він заслужив такої слави. Артіль «Ремтрикотаж» під випробуваним керівництвом Ісака Григоровича побила всі рекорди. Якщо, скажімо, артіль «Текстильник» домоглася випуску світерів лише з 2—3 фабричними дірками, то світери і інші вироби «Ремтрикотажу» випускаються з 5—6 дірками. Всі трикотажні вироби вигідно відрізняються своїм рибальським ухилом. З трьох світерів аматор риболовства легко може сконструювати ятір, з кількох кофт виходить хороша верша.

В середній рамці — портрет голови конотопської артілі «Третя п'ятирічка» тов. Осташкевича. Портрет публікується вперше. Артіль освоїла і розпочала масовий випуск нової моделі дитячих черевиків «Мальчикові». Черевики випускаються без підкладки, без підклейки, на залізних цвяхах, які не загинаються. Якщо хлопчик зразу ж покалічить ноги і відмовиться носити черевики, то вони однаково не втрачають своєї вартості. Голова артілі все передбачив. Вони легко вивертаються і використовуються, як їжак для теляти. Артіль гарантує що найніжніша корова не підпустить до себе теля з таким їжаком на носі. І колеться, і страшно.

Крайній справа — директор Київської швейної фабрики ім. Смирнова-Ласточкіна т. Глазман. Гуртожиток, де живуть робітниці, розташовано за 8 кілометрів од фабрики. На такій відстані директорові не видно, що гуртожиток брудний і невпорядкований. Глазман не бачить і не чує, як ображає і, як знущається з робітниць начальник цеху Р. Пінкевич. Одне тільки вміє робити т. Глазман — глушити робітниць суворими доганами. Але, як відомо, сувора догана штука примхлива й має два кінці. Вона може вдарити не тільки по робітниці, а й по директорові.

Київ Перцю

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Тобі, звичайно, відома та пісня, де співається: «А в нас мельник хороший, дере крупу без грошей». Хочу розказати тобі зовсім про інших мельників, про тих, які вміють «драти гроші без крупи» і пускати на вітер.

Сидять ці мельники в київському тресті «Головкрупа». Ходять вони в спеціалістах! Задумали трестівські мельники посилити роботу проскурівського заводу № 26. Для цього рішили виставити старий локомотив і новий поставити.

«Новий» привезли десь аж із Гомеля. Чи дуже його натрясло в дорозі чи що, бо зміряли йому спеціалісти температуру і відпустили 10 тисяч на ремонт цього локомотива (нового!).

— Та він все одно не потягне заводу. Давайте обох встановимо! — радили робітники і заводські механіки.

— Ми спеціалісти, а не ви! Отже робіть, що наказуємо! — говорили керуючий трестом тов. Івонь і головний інженер тов. Корпачевський.

І почалось. Викотили старого у відставку. Пора, мовляв, спочивати. Поставили нового.

Смикнув він та й став. Дзвонить тоді тов. Івонь: «Ставте поруч старий!»...

55 днів продовжувалась ця тяганина. А завод стояв. Арифметика вийшла така:

Демонтаж і доставка нового локомотива — 5000. Ремонт його — 10.500 крб. Демонтаж старого локомотива, встановлення нового, знову встановлення старого — 7.300. Крім цього, завод недодав державі за дні простою крупів на 91825 крб.

Залишається тільки запитати: яку ж премію одержать мельники-спеціалісти з «Головкрупи» за таку «реконструкцію»? А премію вати їх, безперечно, треба. 55 днів морочились. Це ж не жарт!

С. ЄРЕДНЯ

ДЯДЯ ПЕРЕЦЬ!

Пишуть тобі вихованці Черкаського дитячого будинку № 1. Пишуть при світлі каганця, бо хоч кругом у всьому місті і горить електрика, та в нас уже давно її нема.

Звертались ми до директора електростанції т. Зубрицького, а він каже:

— У мене є більш важливі точки.

Попала чомусь у список важливих точок і міськвиконкомівська кобила. Цілу добу жує вона сіно при 60-свічковій лампі. Видно їй і як лягти, і як встати, і чи багато ще сіна залишилось жувати. А нам при каганцях темно уроки робити.

Були ми у заступника голови міськради тов. Ніколаєва. Він сказав: «Завтра у вас буде світло». І тепер, коли ми не зайдемо, то т. Ніколаєв говорить: «Чого ви ходите, я ж вам сказав, що завтра...»

Як би його, дядя Перець, так зробити, щоб міськвиконкомівську кобилу виключити з списка важливих точок, а наш будинок у той список включити?

ВИХОВАНЦІ ДИТБУДИНКУ

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Наш читач К. Назаренко повідомив редакцію про розбазарювання фондових товарів у Остропільській райспоживспілці.

При перевірці факти підтвердилися. Президія Кам'янець-Подільської облспоживспілки зняла з роботи голову правління Остропільської РСС Толстоп'ятого і віддала його до суду.

* * *

Інвалід Вітчизняної війни Н. Ф. Жолобов, який мешкає у Звенигородці (Київської області), поскаржився Перцю на те, що його незаконно позбавили пенсії.

Як повідомив редакцію київський облвійськом полковник Кучмистий, тов. Жолобову відновлено виплату пенсії.

* * *

Завідувач Петрівської лікарні (Козелецький район на Чернігівщині) Кравчук систематично затискувала критику й самокритику.

Група працівників лікарні надіслала про це до Перця листа. При перевірці на місці факти підтвердилися. Як повідомив нас секретар Чернігівського обкому КП(б)У т. Дніпровський, Козелецький райвідділ охорони здоров'я зняв Кравчук з роботи.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук (відп. редактор), О. Міхалевич. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-65-56, дод. 34.
Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (114) (на укр. языке). Підписано до друку 19.IV. 1947 р. Стат формат 72х105 см. 1 друк. арк.
Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 01125 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1085. Тираж 50.000.

Відсканував і опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

ВЕСНЯНА ВИСТАВКА ПЕРЦЯ

Малюнки Бе-Ша

Останній портрет поета Семена Невизнаного.

Натюрморт.
(Картина художників ОСМЧ-305).

Батальна картина.
(На Київському річковому вокзалі).

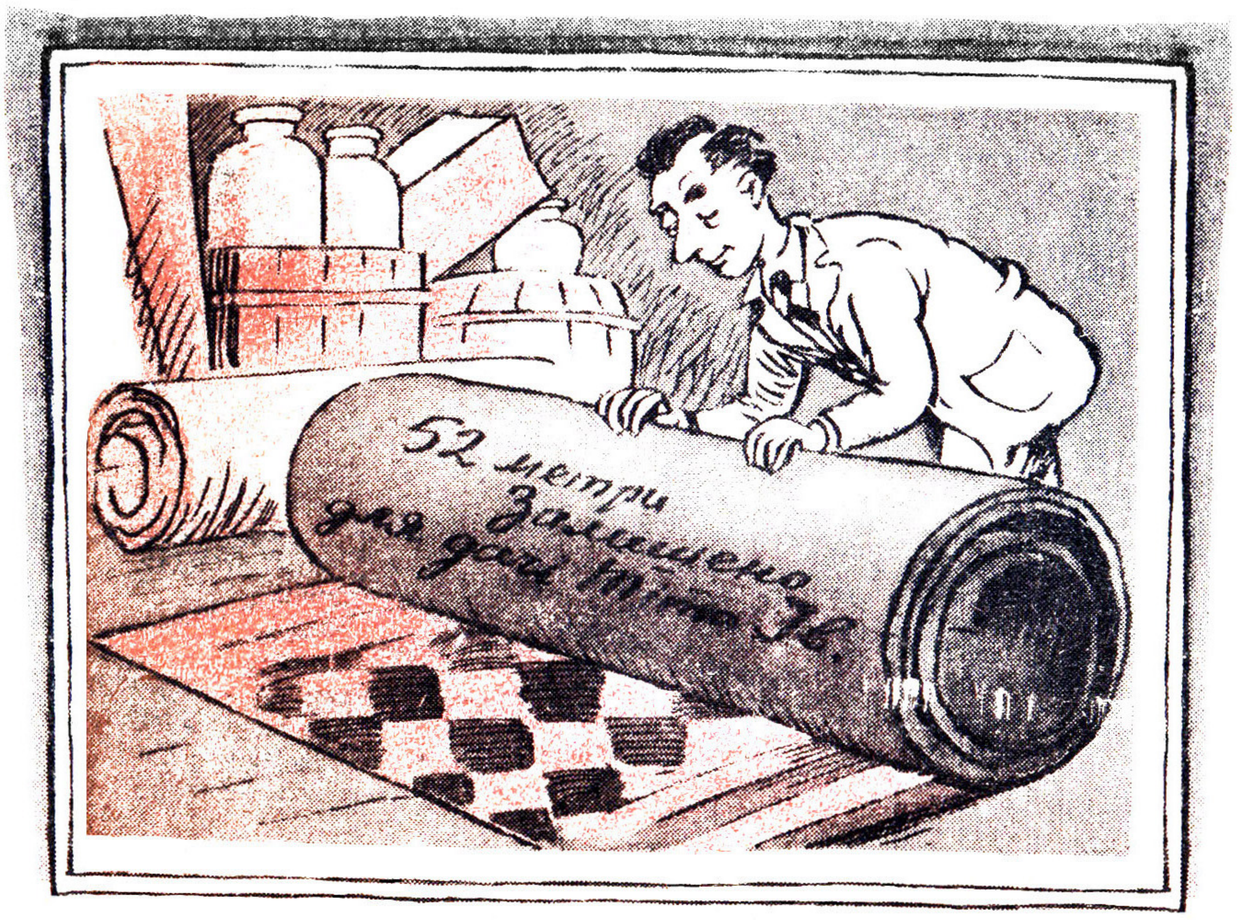

Гравюра на лінолеумі.

Різьба на дубі.